

Нашиятъ балканъ.

І. Балканътъ лѣтъ.

Мирчо и бати му бѣха излѣзли на разходка вѣнъ отъ града на едно баирче, отъ гдѣто се виждатъ върховетъ на Стара-планина.

— Колко хубави върхове, бате! Качвалъ ли си се тамъ? А оттатъкъ тѣхъ има ли села, бате, ами рѣки, градове? . . . — съ тия въпроси Мирчо отрупваше батя си и чакаше интересни нѣща да чуе, защото бати му обичаше да му разказва хубави работи.

— Да, Мирчо! Тръгнешъ ли сутринъ да прѣминешъ Балкана, при ясно врѣме, ще останешъ зачуденъ отъ хубоститѣ на всичко, което те заобикаля.

— Излизашъ по стрѣмния пѣтъ и току видишъ огнено кълбо, сѣкашъ спало нѣгдѣ изъ долините на изтокъ и сега, пробудено отъ омайните пѣсни на славеитѣ, величаво се повдига надъ гористи усои . . . това е слънцето . . . то стрѣля огненъ погледъ и озарява гордитѣ балкански глави, а послѣ . . .